

หวงรัก

บทที่ 47

ชายหนุ่มหายออกจากบ้านไปในเวลาบ่ายแล้วกลับเข้ามาอีก พร้อมกับอาหารค่ำซึ่งซื้อจากภัตตาคาร และข้าวของอื่นสำหรับฟ้ารุ่ง

“ไม่เบื่อซื้อของหรือคะ” หญิงสาวอดยิ้มไม่ได้

เขาหลิวตาให้ ทำสีหน้าระรื่น “กลัวคุณไม่อยู่ด้วย”

“คุณควรจะต้องไปอยู่กับคุณอรนะคะ”

“พรุ่งนี้ผมก็พบเขาที่ออฟฟิศแล้ว”

“เวลาทำงาน คุณเป็นเจ้านายนี่คะ ไม่ใช่คู่รัก”

“ผมทำให้คุณอรได้แค่นี้แหละ”

“ใจดำ..! อย่าลืมว่าคุณขอเธอแต่งงานแล้วนะคะ”

สีหน้าของชายหนุ่มขมขื่น เขาเองก็ลำบากใจไม่น้อย รู้สึกเหมือนติดบ่วงเมื่อนึกถึงสตรีผู้บริสุทธิ์ไร้เดียงสาและหลงรักบูชาเขามากเหลือเกินคนนั้น ดวงตาใส สีหน้าอ่อนช้อยที่แสดงออกถึงความไม่มั่นใจในตนเองในระยะหลังๆ นี้ โยกคลอนหัวใจจนเขาไม่กล้าพบหน้าเธอ ไม่อยากจะโกหก ไม่อยากเห็นเธอผิดหวัง

ในระหว่างทานอาหารด้วยกัน ชายหนุ่มพูดขึ้นด้วยอาการลั้งเล

“ผมให้คุณนงย้ายเข้าไปอยู่ในบ้าน ที่จริงก็แค่ชั่วคราวเท่านั้น... แต่ผมอยากบอกให้คุณได้รับรู้ไว้...”

หญิงสาวรับฟังโดยไม่มีท่าทีต่อต้าน

“หรือคะ”

“เขาอ๋มลูกหมา บอกว่าไม่มีที่พักในกรุงเทพ ผมเองกำลังปวดหัวเพราะแสงดาวกับคุณอรผลัดกันไปๆ มาๆ”

“กลัวรถไฟจะชนกัน ก็เลยเอาคุณนงเป็นข้ออ้างละซี”

“คงไม่มีใครอยากมาบ้านถ้าเขาจะต้องพบคุณนง” เขาพูดยิ้มๆ

หญิงสาวอดเศร้าใจไม่ได้ บ้านที่เธอเคยอยู่ เคยดูแลคนที่รักและผูกพัน ในอีกด้านหนึ่ง มันคือกรงขังที่แห่งแสงและกตัตัน เธอคือนกตัวน้อยที่เปล่าเปลี่ยวเจียบเหงา แม้ในขณะที่สามียังมีชีวิตอยู่และทิ้งเธอไว้กับมารดาเจ้าศเจ้าอย่างที่อารมณ์เสียวอยู่ตลอดเวลา เพราะความเจ็บป่วย ก่อนที่ชายหนุ่มผู้นี้จะก้าวเข้ามาและเพิ่มสีสันใหม่ๆ ให้กับชีวิตของเธอ

หรือเขาจะเป็นของขวัญล้ำค่าที่สวรรค์ประทานมาให้

“ผมจะหาบ้านให้คุณนงใหม่” เขาบอกเธออย่างปลอบโยน

“ทำตามที่คุณเห็นสมควร แต่อย่าจำเป็นต้องเป็นห่วงฉันหรือคะ ฉันไม่ได้อยากกลับไปอยู่แล้ว”

“ผมก็ไม่อยากให้คุณกลับไป แล้วเอาแต่เผ้าคิดถึงแต่ความหลังกับคนที่จากไปแล้ว... ผมกลัวที่จะเห็นคุณนั่งตรงหน้ารูปคุณหญิงกับพี่ใหญ่ เหมือนไม่มีใครอื่นอีกแล้วในโลกนี้”

“คุณไม่เห็นจะต้องเดือดร้อนอะไรเลย”

“เดือดร้อนซี ก็ผมไม่อยากเห็นคุณเศร้าเลยแม้แต่น้อย....”

รู้ไหมว่าสิ่งที่คุณพูดอยู่ด้วยตลอดเวลา ก็คือจิตใจที่เศร้าหมองของตัวคุณเองที่ผูกพันกับพวกเขาไม่ยอมปล่อย ไม่ใช่อะไรอื่นเลย”

เธอนิ่งเจียบมองโต๊ะอย่างยอมรับ ได้ยินเสียงอ่อนปลอบประโลมระคนวิงวอน

“ปล่อยพวกเขาไปเถอะ ให้เขาได้สงบสุขตามทางของเขา เดียวนี้คุณมีผมแล้ว ผมอยากให้คุณแยกผมออกจากคุณหญิงกับพี่ใหญ่ มองผมเหมือนเป็นผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่งซึ่งรักคุณมาก บางทีมันจะง่ายขึ้นจริงไหม ”

มันจะง่ายขึ้น หากเปลี่ยนเธอเป็นผู้หญิงอื่นที่ไม่มีความรัก ความหลังเช่นที่เป็นอยู่... และจะยิ่งง่ายขึ้น หากว่าเขารักอรละออมากพอที่จะให้ออกัสแก่เธอผู้นั้นให้มากกว่านี้.....

ชายหนุ่มพาลูกฉายไปนอนขณะที่เธอเก็บโต๊ะ เขากลับมาหาขณะที่เธอกำลังล้างถ้วยชามในน้ำสุดท้าย

“ลูกฉายหลับแล้วหรือคะ”

แทนคำตอบ ฟ้ารุ่งรู้สึกว่าคุณสวมกอดไว้ทางด้านหลัง อ้อมกอดและร่างอบอุ่นนั้นกระชับแนบแน่น ริมฝีปากและจมูกอบอุ่นของชายหนุ่มซ่อนไข่มุกพิศขังแก้ม

“อย่าคะ” เธอเบี่ยงกายจะหนี อ้อมแขนกลับยิ่งกระชับแน่น
“ผมรักคุณนะ ฟ้า...”

“คะ แต่ว่าปล่อยได้แล้ว”

“ใจมันสั่งไม่ให้ปล่อย จะทำยังไงดีล่ะ”

ร่างเล็กๆ สั่นสะท้าน น้ำเสียงห้วนโหด “คุณยังมีคุณอรอยู่
จำได้ไหมคะ เธอยังอยู่กับเราสองคนนะคะ”

“ก็ให้เธออยู่ไปซี”

อีกฝ่ายกระชิบ จับเธอหันมาแล้วก้มลงประทับจูมพิตอย่างรวดเร็วจน
มืออุ้งประคองโอบหน้า ริมฝีปากสากเคราซอกซอนหาริมฝีปากละมุนที่
พยายามจะพลิกหนีก่อนจะประทับนิ่งนาน

จะให้อ่อนไหวอย่างไร โหยหาอ้อมอกคนที่รักตนมากเพียงไหน
ฟ้ารุ่งก็ผละหนึ่จากไปจนได้

ประกายตาของชายหนุ่มระริกาววาม ผิวหน้าของหญิงสาว
ร้อนผ่าวจนแดงเรื่อ เขารู้สึกถึงอาการสั่นหวั่นไหวของร่างอบอุ่นที่อยู่
ในอ้อมแขนเมื่อชั่วครู่ บอกให้รู้ว่าเธอก็มีความรู้สึก มโนธรรมเท่านั้น
ที่กั้นขวางอยู่

“ยิ่งรู้ว่ารักก็ยิ่งเล่นตัว” ชายหนุ่มแกล้งตัดพ้อ

ฟ้ารุ่ง ต้องยึดตัวเตี้ยไว้เพื่อช่วยทรงตัว เนื้อตัวยังสั่นอ่อนระทวย
ไม่หาย

อยู่กันตามลำพังสองคนกับชายหนุ่มผู้ไม่รือร้อที่จะสารภาพแสดง
ความรักความใคร่เช่นนี้ เธอหวั่นใจเหลือเกินว่าจะประคองตัวไปไม่
รอด

นั่นทำให้หญิงสาวตัดสินใจที่จะไปหาคณิตเพื่อหาทางออกเรื่อง
ที่ดิน หากมีส่วนที่เธอจะพึงได้ ฟ้ารุ่ง จะใช้เป็นเงินทุนรอนสำหรับ
เดินทางไปตามทางของเธอ.....

ทางที่ไม่มีภักทและมณชิรา... ไม่มีภุริ และอรละออ.....

สาวใหญ่โอบหน้าค้มซึ่งมีเค้าว่าเคยสวย... ร่างอวบ ปล่อยเนื้อตัว
ทั้งที่ยังอยู่ในวัยสาวที่เฟิงจะย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในห้องชั้นล่างซึ่งเคย
เป็นที่พักของคุณหญิงผกา ทำให้สองสาวใช้มีเรื่องได้นินทาเจ้านาย
อีกครั้ง

“เนียเธอ เมียคุณพี่ ผิดตัวหรือเปล่า คุณนงคนนี้เนียนะ
ที่ทำให้คุณพี่ทิ้งคุณฟ้า... เป็นไปได้ยังไง..!”

คุณนงย้ายเข้ามาพร้อมกับลูกชาย เด็กตัวดำๆ หน้าตาไม่มีเค้า
พ่อแม่เลยแม้แต่น้อย กับคนเลี้ยงเด็กสตรีและลูกอ่อนที่ยังนอนแบเบาะ
ทั้งสี่มักจะขลุกอยู่ด้วยกันในห้อง นำแปลกที่บางครั้งสองสาวใช้แอบ
เห็นคุณนงสนใจโอบอ้อมเด็กน้อยในเบาะที่เป็นลูกของคนเลี้ยงด้วยท่าที่
รักใคร่มากกว่าลูกของตนเสียอีก

“ที่ลูกตัวเองละก็ นอกจากต่อหน้าคุณภู่แล้ว ไม่เห็นเคยแตะ
เลย ปล่อยให้คนเลี้ยงอ้อมลูกเดียว”

“คงจะเป็นเพราะว่าเจ้าตัวเล็กรูปหล่อกว่าละมัง แล้วคุณหนูก็
เลี้ยงยากด้วย ไม่ค่อยยอมแม่ ยอมแต่คนเลี้ยง”

“แปลกจริงเลยนะ คุณหนูกับคุณฉายก็ลูกคุณพี่ทั้งคู่ แต่
ทำไมหน้าตาไม่เหมือนกันเลย ผิดกันยังกับคนละเผ่าละพันธุ์”

“อ้าว ก็คนละแม่นี่นา ตอนเป็นเด็กๆ ยังดูไม่ออกหรอก
ต้องดูตอนโตถึงจะรู้”

“คุณนงมาอยู่ที่นี่ ที่นี้คุณฟ้าก็ไม่กล้ามาละซี”

“คุณฟ้ามีผิวใหม่ไปแล้ว ข้าวของก็เก็บไปหมดแล้ว คงจะไม่
มาแล้วละ”

“ฉันคิดถึงคุณฟ้า เวลาเธออยู่ บ้านช่องมีชีวิตชีวกว่านี่
อีกสาวหนึ่งตอนใจ “ฉันก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน”

“คุณนงแกมีอะไรดีนะ ถึงจับคุณพี่ไว้ได้ ท่าทางก็แปลกๆ ยังกับ
คนเป็นโรคเส้นประสาท ไม่รู้ว่าวางยาเสน่ห์อะไรคุณพี่หรือเปล่า”

“ตอนรักกับคุณพี่ใหม่ๆ คุณนงแกอาจจะเป็นสาวสวยก็ได้
ตอนนี้ก็ยังเห็นเค้าหน้าตาว่าสวยอยู่เลย ถ้าแกไม่ทำหน้าอเป็นม้า
หมากรุก แล้วก็ปล่อยผมเผ้าเนื้อตัวรุงรังอย่างนั้นละก็คงดูดีมากมาย”

นงนรีจะสนใจอาการจับตาสังเกตพุดกันของสองสาวใช้ก็ไม่
สิ่งที่มุ่งหวังของเธอเป็นความจริงแล้ว เธอได้ย้ายเข้าบ้านใหญ่ แม้
ไม่มีสามี แต่จะแปลกอะไร เตี้ยนี่เธออยู่ที่นี่แล้ว

เธอเดินสำรวจทั่วบ้าน กระโดดโลดเต้น ลูบคลำเครื่องเรือน
และบรรดาเครื่องประดับล้ำค่า ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ บางครั้งก็หัวเราะอยู่
คนเดียว

เวลาที่คิดว่าปลอดภัยคน นงนรียืนยิ้มเยาะอยู่ตรงหน้าภาพวาดของคุณหญิงผกา

“ยังใส่เจ้าคะ คุณหญิงแม่ เวลายังหายใจ กัดกันไม่ให้ฉันเข้ามา แล้วคุณแม่ก็ตายเพราะฉันคอยสาปแช่งทุกวันทุกคืน เตี้ยนี้คุณแม่หยุดฉันไม่ให้เข้ามาได้ไหม”

กับภาพถ่ายของสามี ปรกกายตาเธอทั้งเยาะหยัน ทั้งเจ็บแค้น “ฉันอยู่ตรงนี้แล้วคุณพี่... มาอยู่ด้วยตัวของฉันเองโดยไม่ต้องอาศัยคุณ เตี้ยนี้คุณก็คงจะมีความสุขที่สุดแล้วใช่ไหม ได้อยู่กับคุณแม่ที่คุณรักนักรักหนา รักจนกระทั่งยอมทำตามหมดทุกอย่าง โดยไม่สนใจว่าเมียจะเป็นยังไง กัดแล้วละ คุณไปอยู่ด้วยกันเป็นแม่ลูกกันในเมืองผีเถอะ จะได้ไม่ทำให้ใครเขาเจ็บช้ำน้ำใจอีก”

เธอได้ยินเสียงรถวิ่งเข้ามาจอด พอลุกขึ้นชะเง้อมองก็เห็นว่า เป็นเนตรนางสาวใหญ่ทำสีหน้าอย่างผู้ชนะเมื่อออกมาต้อนรับน้องสาว

“มาแล้วหรือยะ มาซิ มาชื่นชมโชคความสาของพี่สาวเธอ”

เนตรนางสาวกลับหน้าบึ้ง เดินผ่านพี่สาวเข้าไปด้วยท่าที่ไม่พอใจ นงนรี ท้าวเอวมอง ขมวดคิ้วอย่างขัดเคือง

“เป็นยังไง มาถึงก็เอาแต่ทำหน้าบึ้ง ไม่พอใจอะไรไม่ทราบ”

“ไม่รู้ทำไมหัวฟีนงมีอะไร คิดอะไรอยู่ นึกยังงั้นขึ้นมาถึงได้ ย้ายมาอยู่ที่นี่” เนตรนางสาวต่อว่า

“อ้าว ก็เธอจะให้ฉันไปอยู่ที่ไหนล่ะ” พี่สาวขึ้นเสียง “บ้านเธอเธอก็ไม่ให้ฉันอยู่ บอกว่าประเดี๋ยวจะเจอยัยแสงดาว บ้านเก่าฉันก็ขายไปแล้ว ฉันก็ต้องหาที่อยู่ของฉันนะซี”

“แล้วก็ต้องมาอยู่ที่นี่ด้วยนะ”

“ก็เจ้าของบ้านเขาเต็มใจนี่ยะ ฉันแค่คิดจะขอเงินสักก้อน เขากลับให้ทั้งสองอย่างทั้งเงินทั้งบ้าน”

“ฟีนงก็รีบตะครุบโดยไม่ได้คิดหน้าคิดหลังเลยใช่ไหม”

“แล้วมันเสียหายยังไง”

เนตรนางสาวใจฮึดฮัด นี่เป็นเพราะเธอไปอยู่เสียที่ต่างจังหวัด กับกองถ่ายภาพยนตร์ นงนรีจึงย้ายเข้ามาโดยไม่มีใครตัดทาน

“ที่นี่ฟีนงก็อาจเจอยัยแสงดาวเหมือนกัน”

นงนรียกไหล่อย่างไม่สนใจ “เจอก็ช่าง มันจะมาทำอะไรฉันได้ ฉันมีสิทธิ์มากกว่า ฉันเป็นเมียคุณพี่ เป็นแม่ของลูกชายเขา”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็เจอดีหรอก หนูจะไม่หวังอะไรเลยจนนิดเดียว นี่นอกจากจะลูกก็ปลอมแล้ว ยังพามาทั้งสองคน แล้วยังมีแม่เด็กอีกต่างหาก”

“ก็ฉันจะแยกแม่ลูกมันได้ยังไง ลูกฉันก็เหมือนกัน ทั้งอยู่บ้านนอกจนไม่สบาย ดูซิ สองเดือนแล้วตัวยังเล็กกระจิด ฉันก็ต้องเอาของฉันมาเลี้ยงเองซี”

“งั้นฟีนงก็พากลับไปบ้านนอกให้หมดซี รออีกสักปีสองปี ค่อยพาตาหนูกลับมา อย่างนั้นยังจะแนบเนียนกว่า”

“ฉันก็ตั้งใจไว้อย่างนั้นแหละยะ ตอนอุ้มเด็กเข้าไป ฉันตั้งใจว่าพอคุณภริเช็นเซ็คให้ ฉันก็จะเปิดกลับบ้านนอก ไม่ได้คิดว่าเขาจะชวนให้มาอยู่ด้วย”

“ก็เลยรีบตะครุบ ย้ายเข้ามาอยู่เลย จำเริญละ”

“ฉันไม่อยู่นานหรอกยะ แค่อายำให้สะใจหน่อยเท่านั้นเอง”

สาวใหญ่มีสีหน้าสาแค้นใจ “หนอย ยัยคุณหญิงเคยกัดกันไม่ให้ฉันเข้ามา ที่นี้คงได้แต่นอนในสะดุ้งเฮือกๆ ในเมืองผี สมหน้าหน้า..!”

“งั้นเมื่อไหร่จะไป”

“อีกสองสามวัน”

“แนนะ..!” น้องสาวคาดคั้น

เธอยกไหล่ “ก็ไม่เห็นจำเป็นจะต้องรีบร้อนเลย คุณภริเขาไม่ค่อยได้อยู่บ้าน ไม่ได้สนใจอยู่แล้วว่าฉันจะมีใคร อยู่ยังไงกันบ้าง”

“แล้วนั่นล่ะจะว่ายังไง” เนตรนางสาวยกหน้าไปทางด้านหลัง แม่สองสาวออกมายืนลึงเลจะเข้ามารับใช้

“มีกันกี่คน ประเดี๋ยวเรื่องก็แดงกันพอดี”

“กลัวอะไร นั่นมันแค่คนรับใช้ ไม่พอใจก็ให้ออกไปเสียก็ได้”

“อย่าสร้างปัญหาเลยดีกว่านะ ฟีนง” เนตรนางสาวใจฮึดฮัด “มาจนถึงตรงนี้แล้ว อุดใจอีกหน่อย พอปีสองปีผ่านไปก็สบายแล้ว”

“เธอนั้นแหละ เรื่องมาก” พี่สาวว่าเข้าให้

“เชื่อหนูเถอะ อีกปีเดียวก็ได้ ฟีนงเลี้ยงตาหนูให้อ้วนๆ ค่อยพากลับมา คราวนี้ไม่ต้องพวงแม่ลูกคุณนี่มาด้วย แล้วหนูก็จะได้

วางใจ สบายใจได้สักที”

หงนรีเรียบอย่างคล้อยตาม แต่เนตรนางก็รู้ว่าพี่สาวคงไม่ยอมย้ายออกไปง่ายๆ หงนรีเหมือนเด็ก ๆ ที่ถือขนมหวานไว้ในมือ แม้รู้ว่าพี่จะดุ ท้องจะปวด แต่จะวางขนมหวานลงก็ตัดใจไม่ได้

เธอหนีสายตาของสาวใช้เข้าห้องปิดประตู แม่ลูกคู่นั้นนอนกับพื้น เด็กทารกในเบาะซึ่งเป็นที่รับรู้ว่าเป็น “ลูกของคนเลี้ยง” กลับนอนอยู่บนเตียง

เนตรนาง สายหน้าอย่างกลัดกลุ้ม

“ไม่มีใครสนใจเข้ามาดูหรือกว่าฉันอยู่กันยังไง” หงนรีอ้อมแอ้มตัดใจให้ลูกลงไปนอนที่พื้นไม่ได้ เจ้าเด็กชายที่โตกว่ากำลังชน บางครั้งจับลูกเธอแรง ๆ จนร้องไห้ เธอต้องตีเอาบ่อย ๆ

เด็กน้อยวัยเจ็ดเดือนคลานไปทั่วห้อง พอยึดเกาะสิ่งใดได้ก็ดึงตัวเองขึ้นจะหัดยืน รื้อค้นนั่นนี่ด้วยความอยากรู้อยากเห็น หงนรีไม่ได้ใส่ใจ แต่พอเด็กน้อยแก๊ง ๆ จะปีนรถเข็น เธอก็โวยวายลั่น

“นี่ แม่จันทร์ จับเจ้าเตี้ยที ไปยุ่งตรงนั้นอีกแล้ว”

หญิงคนเลี้ยงลุกขึ้นกุกี้จุกจับเด็กชายออกมาทันที

เนตรนางพูดว่า “ก็ให้เขาเข็นรถเล่นหน่อยจะเป็นอะไรไป ห้องก็ออกจะกว้าง”

“ไม่ได้หรอก ฉันมีของอยู่” เธอเดินไปที่รถเข็นนั้น ล้วงมือผ่านตั่งผ้าขนหนู และของใช้เด็กลงไปใต้สุด สิ่งที่ยับขึ้นมาทำให้เนตรนางแปลกใจ

“อะไร มีปืนด้วย...!”

“ก็ฉันเคยเกือบจะถูกปล้น” เธอว่า “อยู่บ้านนอกมันเปลี่ยวนะ โดนปล้นจี้กันง่าย ๆ พอมีคนเอาปืนเถื่อนมาขาย ฉันก็เลยซื้อไว้ถูก ๆ”

“แล้วเอาซ่อน ไว้ในรถเข็นลูกอย่างนี้เหี้ยนะ”

“อยู่ใต้เบาะเด็ก ไม่มีใครสนใจหรอก แม่จันทร์เขาก็รู้ กลัวก็แต่เจ้าเตี้ยนี่แหละ มันช่างรื้อนั้”

“เดี๋ยวลั่นไปโดนใครเข้าก็ลำบากหรอก”

“ฉันไม่ได้ใส่ลูกไว้ นอกจากเวลาเดินทางกับเวลาอยู่บ้านนอกเท่านั้น รู้ละนาวามันอันตราย”

“รู้ก็ดีแล้ว แล้วอย่าเที่ยวหยิบออกมาเล่นใครเล่นก็แล้วกัน”

“แหม ฉันไม่ใช่คนสติไม่ดีนะยะ” พี่สาวแหงเข้าให้ “มีเงินมีบ้านอยู่ในมืออย่างนี้แล้ว ฉันจะต้องสนใจใครอีก มรดกเป็นพันล้าน ยังไง ๆ สักวันหนึ่งฉันกับลูกก็ต้องได้บ้าง”

“นี่ก็ได้อย่างนั้นก็ดีแล้ว” เนตรนางพูด รู้สึกไม่สบายใจครามครัน หากครั้นพอนึกถึงแสงดาว เนตรนางก็คิดว่า ดีเหมือนกัน ที่มีปืนอยู่ในครอบครอง.....

เนตรนางมองหน้าแสงดาวไม่สนิทเมื่อเจอกันในกองถ่ายในวันต่อมา แสงดาวพูดอย่างฉุนเฉียวว่า

“รู้ไหม แม่พี่สะใภ้แกของคุณภุริยายเข้ามาอยู่ในบ้าน”

“เธอ” เธอถามหน้าซื่อ ๆ ไม่อยากจะซักจะถามหรือรับฟังมากนัก คิดอยู่ว่าหากแสงดาวเกิดรู้ความจริงขึ้นมาว่าเธอและหงนรีเป็นพี่น้องกัน เธอจะพูดยังไงดีจึงจะไม่มีเรื่อง

“ทำทำเป็นเจ้าของบ้าน ... เซอะ หมั่นไส้! ที่แท้ก็แค่อุ้ห้องข้างล่าง ได้ขึ้นข้างบนเสียที่ไหน ห้องแม่ฟ้ารุ่งก็ห้องนอนผัวของตัวเองแท้ ๆ คุณภุริเขายังปิดกุญแจล็อกไว้ไม่ให้เข้าเลย”

เนตรนางอดรู้สึกขุ่นเคืองแทนพี่สาวไม่ได้ ได้แต่เก็บความโกรธคุกรุ่นไว้ในใจ ขณะระบายยิ้มอยู่ในใบหน้า

“คอยดูเถอะ อีกหน่อยจะเล่นงานเสียให้กระเจิงออกจากบ้านไม่ทันเชียว”

‘...ก็ลองดูซิ...’ เนตรนางนึกอยู่ในใจ แต่ยังมียิ้มยั่ว

“ขึ้นทำอย่างนั้นก็เสียคะแนนหมดละซิ คุณภุริเขาจะสงสารรับคุณกลับไปตามเดิมเธอ”

“ก็นั่นนะซิ ฉันถึงต้องฝากมันเอาไว้ก่อนยังไงล่ะ มีโอกาสเมื่อไหร่ แม่จะเล่นงานไม่ไว้แน่”

เนตรนางแทบไม่มีสมาธิ แสดงบทบาท ต้องถ่ายซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า จนต้องขอหยุดพัก

“ไม่เป็นไร ข้ามฉากนี้ไปก่อนก็ได้” ผู้กำกับพูดอย่างใจดี

หญิงสาว นั่งมองกองถ่ายดำเนินการต่อไป แสงดาวลุกไป

เข้าจาก ไม่รู้ตัวว่าภายใต้สายตาของ ‘เพื่อน’ คือความเป็นปฏิบัติที่ประสงคร้าย

เนตรนาง อดนึกถึงปืนของพี่สาวไม่ได้ ถ้าง่ายอย่างนั้นก็ดีซีเธออยากเห็นผู้หญิงคนนี้ล้มคว่ำลง แล้วไม่อาจลุกขึ้นมาทักท้วงเธอ และพี่สาวให้เป็นกังวลได้อีกต่อไป

เธอกลับมาพลิกบทบาทพยนตร์ดูอย่างจริงจัง มีบทไหนบ้างที่แสงดาวอยู่ในอันตราย ช่องทางใดบ้างที่หากว่าพอผิติดนิดหน่อย อุบัติเหตุก็บังเอิญเกิดขึ้นได้

เธอเริ่มพินิจมองฉากบางฉากอย่างพิจารณา.....

แม่สาวเลขานุการต้องแปลกใจที่เจ้านายซึ่งเคร่งเครียดไม่ยอมรับแขก ไม่ยิ้มไม่พูดเล่นมาหลายวัน กลับลุกขึ้นต้อนรับหญิงแม่ลูกอ่อนผู้นี้ด้วยกิริยาเออออกเออใจ เมื่อฟ้ารุ่งโทรศัพท์มาขอนัดพบ เลขานุการสาวคิดว่าเจ้านายจะปฏิเสธ แต่แล้วเขากลับเลื่อนนัดสำคัญ เพื่อที่จะพบหญิงสาวผู้นี้

เมื่อฟ้ารุ่งมาปรากฏตัว น้ำเสียงของผู้เป็นนายที่รับรู้การมาของฟ้ารุ่งจากโทรศัพท์ภายในฟังดูคล้ายตื่นเต็นเล็กน้อย “พาเข้ามาได้เลย” เมื่อหญิงสาวพาผู้มาเยือนมาเปิดประตูห้อง ท่าทีของคณิตที่ลุกจากโต๊ะทำงานขึ้นมาทักท้วง แสดงความยินดีเออใจ ราวกับว่าหญิงสาวแม่ลูกอ่อนผู้นี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง

“คุณฟ้ารุ่ง ไม่ได้พบกันนานแล้ว ดีใจเหลือเกิน เป็นอย่างไรสบายดีหรือครับ”

หญิงสาวยกมือไหว้หนุ่มใหญ่ผู้ซึ่งตะแชนพาให้เข้าไปนั่ง

“ขออะไรมาเลี้ยงหน่อย เครื่องดื่มกับคุกกี้ก็ได้”

เธอเปิดประตูห้องด้วยความแปลกใจ สั่งแม่บ้านให้จัดการเครื่องดื่มและขนม แล้วก็หันไปสนใจงานของตนต่อ ในระหว่างที่เวลาผ่านไป เธอเห็นสัญญาณไฟบอกให้รู้ว่าเจ้านายกำลังใช้โทรศัพท์ครั้งแล้วครั้งเล่า

เป็นการโทรออก.....

เวลาผ่านไปนานพอสมควร ประตูห้องก็เปิดออก เจ้านายหลีกทางให้แม่หญิงอุ้มลูกเดินออกมาก่อน บอกเธอว่า

“ประเดี๋ยวผมจะกลับมา”

‘คุณฟ้ารุ่ง’ หันมายิ้มให้ ก่อนจะเดินเคียงข้างหนุ่มสูงวัยออกไป หญิงสาวยังอดชื่นชมรูปลักษณ์ และไม่ตรีของ ‘คุณฟ้ารุ่ง’ ไม่ได้

อีกครู่เดียว คณิต พิริยะ ก็เดินกลับมา

“อ้าว ทำไมกลับมาเร็วจังล่ะคะ เจ้านาย”

“ผมแค่ไปส่งเขาขึ้นรถ” เขาพูด ก่อนจะเดินผ่านเข้าไปในห้องด้วยท่าทีประหลาด หญิงสาวได้แต่มองตามอย่างแปลกใจ

อีกครู่หนึ่ง คณิตก็เรียกเธอให้เข้าไปพบ

“คุณนุช ผมอยากจะขอร้องอะไรสักอย่าง”

คณิตไม่ใช่เพียงแค่เป็นเจ้านาย แต่ว่าเป็นมากกว่านั้น เธอทำให้เขาทุกอย่างที่บอก ไม่จำเป็นที่เขาจะต้องใช้คำว่า “ขอร้อง” สักนิด

“ลืมเสียว่าคุณฟ้ารุ่งมาที่นี่”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ”

“เพราะว่า...” คณิตอ้าอึ้งอยู่พักหนึ่ง “เขาเป็นเมียของเพื่อนที่ตายไปแล้ว แล้วตอนนี้ก็เที่ยวได้มีปัญหากับหนุ่มๆ หลายคน เผอิญเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลมากที่สุดก็ชอบเขามาก ผมไม่อยากให้ใครๆ เข้าใจผิดแล้วเอาไปพูด กลัวจะมีปัญหาแล้วจะผิดใจกัน”

“อ้อ เข้าใจละคะ” หญิงสาวรับปากด้วยความเต็มใจ

“รับรองได้เลยคะ ว่าจะไม่มีการได้ยินชื่อคุณฟ้ารุ่งจากปากนุชแน่ๆ”

“เอาเป็นว่าเขาเคยโทรศัพท์มาก็แล้วกัน แต่อย่างน้อยก็ไม่มีโอกาสได้มาที่นี่”

“ก็ดีค่ะ เพราะว่าในความเป็นจริง นุชพูดโทรศัพท์กับเธอตั้งหลายครั้งแล้ว”

“อย่าทำให้ผมผิดหวังนะ”

“แหม นุชเคยทำให้เจ้านายผิดหวังหรือคะ”

“ถ้ามีคนหึงแล้วเอาปืนมายิงผม หรือถอนผมออกจากตำแหน่งกรรมการผู้จัดการบริษัทนี้ คุณต้องรับผิดชอบนะ”

เขาแก้มองพูด และหญิงสาวก็หัวเราะอย่างเชื่อถือนิทใจ.....